

Diminețile singurătății sau iluzia-i organul meu preferat

Costel Zăgan

Singurătatea-mi umflă pieptul în fiecare dimineață
Păi EU și-o tăcere nesfârșită îmi zguduie trupul Ce
organ va mai deschide gura Ce funcție îmi va da zi
ua de azi Cine cască la orizont Care pe care Un a
nimal domestic îmi nuanțează răbdarea cotidian

Alchimia inimii

văd în jur

numai

aur

Însă

eu

am moștenit

tot

plumbul

lui

Bacovia

Costel Zăgan, EREZII DE-O CLIPĂ II